

INTERJÚ

Dualszky tanárnővel

Mi tudunk mit kérdezni, így egész jól megismerkedhettek majd Dualszky tanárnővel, ha végigolvassátok a cikket.

Beszélgetésünk elején röviden életútját mesélte el, amit most bevezetőszerűen szeretnénk bemutatni.

Eleinte a humán területek, az irodalom vonzották, gyakran járt könyvtárba, ami aztán még jobban felkeltette az érdeklődését, hisz a későbbiekben is ezzel szeretett volna foglalkozni, de előrelátó ember lévén nem ezt a területet választotta, mert nehezen tudott volna elhelyezkedni. Ráadásul 14 évesen lehetősége nyílt anyukája munkájának megismerésére. Egy hónapot dolgozott a Növényvédelmi Kutatóintézetben, és nagyon megkedvelte a biológia szépségeit. Miután felvették az egyetemre, a biológia (ami ebből adódóan kedvence) mellé kellett egy másik szak is, a kémiát választotta. Mikrobiológusként kezdte karrierje építését, veszélyes afrikai vírusok kutatását végezte, eleinte azt hitte, innen már egyenes út vezet a Nobel-díjig, de az ország akkori lehetőségei miatt tanárként folytatta a kenyérkeresést. Az V. kerületi önkormányzat segítségével a Veres Pálné Gimnáziumba került, eleinte „csak” óraadóként dolgozott, majd tanár lett. Hívták más helyekre is, de itt ragadt, mert a VPG jó iskola. Többször volt igazgatóhelyettes, nem kedvelte a sok adminisztrációt, csak heti hat tanórát tarthatott, és ennek köszönhetően osztályfőnökként nem vitt soha végig egyetlen osztályt sem, nagy sajnálattal.

– *Kik azok a tanárok, akikkel kimondottan jó viszonyban van?*

– Régen voltak „fehérasztal” találkozók, amelyeken a VPG tanárai jelentek meg a klubban (ezt ne a mai termékhez hasonlítsuk). Ezek családi hangulatú beszélgetések voltak férjekkel, feleségekkel, eszegetésekkel, kártyapartikkal, de az iskola felújítása után ezek szépen lassan megszűntek. Akiket innen ismerek, azokkal vagyok még mindig igen jó viszonyban. A nagy generációs különbségek miatt ezeket nehéz lenne újraéleszteni.

– *Milyen érzés tanítványt kollégaként kezelni?*

– Korompay tanár urat tanítottam. Nehéz volt magázásból tegeződésbe átmenni. Nagyon jó

véleménnyel vagyok róla, viszonyunk ma is zökkenőmentes.

– *Mit gondol, milyen egy jó tanár?*

– Lehet más sorrend is, de nagyon fontos a szakmai tudás és emberség, az empátia, és amit a diákok nem nagyon szeretnek, a szigorúság. A humorérzék is rettentő fontos (és viselje el Egri Bálintot).

– *Ön szerint milyen jó az iskola felszereltsége a kísérleti eszközökből?*

– Amikor átépítették az iskolát, az önkormányzat segítségével új eszközöket is beszerettek, ami hiány van, az csak a nehéz beszerezhetőség miatt lehet. A többi iskolához képest jók a lehetőségeink.

– *Volt-e olyan tanítványa, aki ebben a két szakágban a későbbiek folyamán példás eredményeket ért el?*

– Sokan vannak, akik jól megállják a helyüket az életben, de Takács Zoltán, a „nagy kigyász” nevét tudnám kiemelni. Kigyókkal és kigyómérgekkel foglalkozik, Kaliforniában él, és a szakterületén világhírű.

– *A tanárnő leginkább a feleltetéseiről híres. Van ennek valamiféle rendszere?*

– Az a vezérelvem, hogy próbáljam biztosítani a rendszeres tanulást. Azt figyelem, hogy ki felelt régen. A pluszokra és a mínuszokra is odafigyelek, és próbálom ezeket nagy jegyre váltani. Nem jelölöm külön a jegyeket, kivéve a dolgozatokat. Egyébként látszik egy diákról az első kérdéstől kezdve, hogy készült-e vagy sem, és melyik két érdemjegy körül mozog majd a felelete.

Reméljük, hogy az eddig is kedvelt tanárunkat meg tudtuk veletek ismertetni, egy kötetlen beszélgetés keretében, ahol kiderült, hogy a tanárnőt a tudományok széles köre vonzza, kevés szabadidejében lehetősége szerint a Zeneakadémián meghallgat egy-egy előadást, a romantikusokat kedveli. Sokat olvas, de televíziót nagyon keveset néz. Érdeklődik a diákok sikerei iránt, legyen sport vagy tudományos elismerés, szereti, ha valaki sokoldalú.

Köszönjük, hogy lehetőségünk nyílt erre a társalgásra, amit nagyon élveztünk.

Pápay Nándor, Szabó Tamás 10. B